

Holczer Dávid
Balettláb
Valamit valamiért négy ütemre

*egy hang vagyok a sötétből,
saját szavaimat mantrázom.
látni vágyom szüntelenül;
nem élhetek, nem várhatok,
nem tudhatom mikor lesz vége.
most szólok: a jég nem az utcán,
hanem énbennem törik meg.*

a feketekávé az elnyomás szimbóluma.

sonic death – gólos iz temnoty

Szereplők

Detre

Ajra

Ajra apja

ELSŐ ÜTEM

Első jelenet

Szín: Kukasziget. Színes szelektív kukák.

AJRA egy nagy zsák szeméttel érkezik, ütemesen lépked, valamiféle minimalista táncra emlékeztet a mozgása. Mögötte az APA kullog komoran, az arcán mindenféle érzelem nélkül.

AJRA. *(dúdol.)* Some of these days, you will miss me, Honey.

AJRA egyre jobban belemozog a saját maga alá dúdolt dallamba, végül elejti a szemeteszsákot, egyenesen az APA lába elé.

AJRA. Francba!

AJRA lehajol és idegesen kezdi visszaszórni a szemetet a zsákba. Az APA közben komoran nézi, de nem mozdul, nem segít. Feltűnik DETRE egy kisebb zsák szeméttel. A fiú egyenesen a kukákhoz megy, kihajítja és elindul haza, de előtte még végigméri AJRA-t, aki miután összeszedte a szemetet, kidobja és hazatáncikál. Az APA mögötte kifejezéstelen, mint egy kivégzőosztag.

Második jelenet

Szín: Otthon.

AJRA egy csésze kávé tart a kezében és egy zárt ajtón kopog.

AJRA. Apa, ébren vagy?

APA. *(az ajtó mögül.)* Ébren, kincsem.

AJRA. Hoztam neked... *(résnyire nyitja az ajtót, lerakja a csészét, majd visszazárja.)* Hoztam neked kávé.

APA. Köszönöm.

AJRA. Úgy, ahogy szereted.

Csend.

Kevés tejjel, két cukorral. Ízlik?

APA. Mint mindig, kicsim.

AJRA. Jól aludtál?

APA. Igen, csak keveset. Sokáig olvastam tegnap. De nem valami hasznosat ám. Megint butaságokkal tompítottam az agyam. Többet inkább ne hozz nekem újságot.

AJRA. Mit olvastál?

APA. Valamit ezekről a kukaszigetekről, ami a sarkon is van. Állítólag újabban nem ürítik őket hetente, ezért mindenki csak melléjük szórja a szemetet és nem lehet megmaradni a közelükben. Ez igaz?

AJRA. Én nem vettem észre.

APA. Na látod, erről beszélek! Butaság. Felesleges bármit is olvasni. És rohadt jó, van valami környezetvédő fickó, aki arról vetít, hogy a vörösbegyek az így keletkezett szennyezés miatt pusztulnak el. Megáll az ész, nem?

AJRA. De.

APA. Hát ezek nem hallottak a természetes kiválasztódásról? Az állatoknál még működik! Azok nem építettek kórházakat. Láttál már töröttlábú madarat gipszben, mankóval?

AJRA. Nem.

APA. Na ugye! Azoknak eltörik a lábuk és vége. Ne hozz nekem több újságot. Csak felidegesítem magam.

AJRA. Nem hozok többet.

APA. Te merre jártál?

AJRA. Tánc után levittem a szemetet.

APA. Jól tetted. Előbb utóbb találsz magadnak valami fiút.

AJRA. Miért mondod ezt?

APA. Tudod, hogy mi a dolgod és egy szó nélkül elvégzed. Kicsit talán még foglalkozhatnál is többet magaddal. Nehogy megőrülj. Miért nem pihentél tánc után?

AJRA. Mert le kellett vinni a szemetet.

APA. Meg kellett ölni egy vörösbegyét.

AJRA. Tessék?

APA. Semmi, semmi. Menj és pihenj kicsit. Rád fér.

AJRA. Jó. (*elindul.*)

APA. Várj!

AJRA. Igen?

APA. Legközelebb ne ejtsd le.

AJRA. Mit?

APA. A szemetet. Egy vörösbecy sem szereti. Aztán bosszúból a hajadba szarnak.

AJRA. Jó. Igyekezem. Szia.

APA. Szeretlek, szia.

Harmadik jelenet

Szín: Kukasziget.

AJRA egy nagy zsák szemetet rángat, mögötte kullog az APA érzések nélküli arccal. AJRA egy kecses mozdulattal a kukába dobja a zsákot, majd játékosan meghajol. Felegyenesedve DETRE-vel találja szembe magát, aki lefényképezte a mozdulatot. Lába között egy kis zsák szemét.

DETRE. Ne haragudj, muszáj volt! Mármint izé... Nagyon szépen mozgottál. Mint egy táncos.

AJRA. Köszí... Megnézhetem?

DETRE. Utómunka után. Ez így még túl nyers, nem hiszem, hogy tetszene.

AJRA. Nem értek hozzá.

Az APA elveszi a fényképezőgépet és nézegeti a képet.

DETRE. Egyelőre én sem. Csak szeretnék. Egy kurzust végzek és azt kaptuk feladatnak, hogy az utcán találjunk érdekes vagy szép képeket.

AJRA. És ez melyik volt?

DETRE. Mármint?

AJRA. Érdekes vagy szép?

DETRE. Szép. Kifejezetten. Nagyon határozottak a mozdulataid. Táncolsz?

AJRA. Igen, de... Fotóztál mást is?

DETRE. Egy halott vörösbegyét.

AJRA. Nem szeretnéd inkább azt használni?

DETRE. Nem, ez sokkal szebb. Az meg csak... dekadens. Zavar? Nem szeretnéd?

AJRA. Ez valahogy nem én vagyok.

DETRE. Parancsolsz?

AJRA. A mozdulat... Ha sokan látják, nem én vagyok.

Az APA fotózni kezdi a fiatalokat.

DETRE. Dehát táncos vagy, nem?

AJRA. Nem keresnél inkább valami mást? Ez nekem túl intim. Mármint ha nagyon sürget az idő akkor...

DETRE. Nem, még van két hónapunk leadni a portfóliót. Ha gondolod, akkor ezt kitörlöm. Nem mondom, hogy nem lenne kár, mert már most egész jó, de nyilván te vagy rajta és nem én.

AJRA. Mitől annyira jó ez a kép?

DETRE. A kontraszttól.

AJRA. Aha.

DETRE. De mondom, kitörlöm, azon ne múljon.

AJRA. Ne! Ne töröld ki. Csak ne ezt használd. Olyat lehet?

DETRE. Miért tartanám meg, ha nem használom?

AJRA. Mert jó lett. Nem?

DETRE. De, határozottan.

AJRA. Akkor tartsd meg. És ne mutogasd senkinek. *(kezet nyújt.)* Ajra vagyok. Szia!

DETRE. Detre.

AJRA. Ne haragudj.

DETRE. Nem, semmiség. Itt van egy tök jó park úgyis, ott tuti találok valami szerelmespárt, akik összeolvadva várják órák óta, hogy valaki lefotózza milyen boldogok.

Az APA leguggol és közeli felvételeket készít AJRA lábáról.

AJRA. Azt a parkot nagyon szeretem. Kiskoromban odajártam apukámmal madarakat nézni. Távcsővel meg minden.

DETRE. Madarakat a városban?

AJRA. Igen. A vörösbegyek berepülnek az erdőből. Ott állítólag sokkal többet látni, de én még nem voltam. Majd egyszer. Most úgyis több időm lesz, mint eddig.

Az APA egy nagyon közeli fotót készít DETRE arcáról.

DETRE. Hogyhogy?

AJRA. Tartsd meg a fotót!

Az APA visszaadja a fényképezőgépet DETRE-nek.

DETRE. Rendben... Kösz. Viszont én sietek, tényleg csak lehoztam a szemetet. Kösz szépen, szia!

AJRA. Szia!

DETRE elmegy. A szemetét ott felejtí. AJRA szomorúan néz az APA-ra, aki lassú léptekkel a szeméhez megy, felemeli és AJRA kezébe adja, aki kidobja azt.

Negyedik jelenet

Szín: Otthon.

AJRA a zárt ajtón kopog.

AJRA. Apa... Apa itt vagy?

APA. Hol lennék?

AJRA. Sehol.

APA. De most itt vagyok.

Kínos csönd.

Mit szeretnél?

AJRA. Én csak...

APA. Megkértelek, hogy ne hozz nekem több újságot.

AJRA. Csak kérdezni szeretnék valamit.

APA. Egyébként meggondoltam magam. Mégiscsak szeretném, ha reggelente megvennéd a lapot. Vagyok én abban a helyzetben, hogy mérges legyek valami firkászra?

AJRA. Nem tudom.

APA. Hosszú éveket ült az iskolapadban, valószínűleg tudja, hogy mit írogat. Nem akarok az az öregember lenni, aki csak sopánkodik, hogy úgy irkáljon, hogy másoknak is tetszen. Az ilyen zsémbes véncsontokat meglátod és köpni kell, nemde?

AJRA. De... Apa, én...

APA. Egy dolgot lehet becsülni az életben és az a munka. Ha valaki évekig dolgozik valamin, tesz valamiért, igyekszik, gürizik, törí magát, egyszerűen nem teheted meg, hogy semmibe veszed. Olyan ez, mint neked a tánc. Hogy esne, ha azt mondanám, hogy hagyd abba?

AJRA. Hát...

APA. Inkább ne is válaszolj. Amúgy megint csak locsogok. Szerintem a fényképek hiányoznak a lapból. Azok a szép, színes fotók. Ahhoz is mekkora szakértelem kell! Én, édes lányom, elbasztam. Bevallom neked férfiasan. Nem azzal foglalkoztam, amivel szerettem volna, de még csak nem is azzal, amivel kellett volna; nézd meg, hogy hogyan végeztem! Egy hang lettem a sötétből. Szajkózom a saját igazam közben meg... Eh. Örülök, hogy te nem vagy akkora balfasz, mint én.

AJRA. Nincs korán ahhoz, hogy ezt mondd?

APA. Miről beszélsz? Este hat van. Vagy nem táncról jössz? *(nevet, a nevetése köhögésbe csúszik át.)* Csak ugratlak, na. Csak viccelődök. Miért lenne korán, szívem? Táncolsz. Értelmet adsz a napjaidnak. Az újság is ezért hiányzik. Eszembe jutott, amikor megnyerted azt a versenyt. Vagy megnyertétek. Nem emlékszem. Mindegy. Akkor lejött egy kép a megyei lapban, amin mosolyogsz. Még göndörítetted anyáddal a hajad. Emlékszel?

AJRA. Emlékszem.

APA. Ez az érzés kavarog bennem. Most is látni mosolygó kislányokat meg szomorú öregeket. És mindannyian valakinek a valakije. Egymásra vagyunk utalva, kincsem, nincs mese, egymásra vagyunk utalva mi, emberek. Minden döntésünk más döntése is. De lehet megint csak fecsegek. Egészen megbolondultam vénségemre. Fiatalon az ember örültségeket csinál,

idős korában meg hülyeségeket beszél. Ez az élet rendje. Na mindegy. Holnap, kérlek, kérdezd meg a boltban, hogy van-e még a mai számból, hátha nem küldték vissza a remittendát időben. De ezért ne kellj fel reggel. Ráérsz tánc után odaadni.

AJRA. És a kávéddal mi lesz?

APA. Ennyi idősen már próbálkozhatok az elengedéssel. De kérdezni szeretnél volna valamit, nem?

AJRA. Igazából... most már úgy látom, hogy nem.

APA. Nem?

AJRA. Nem. Holnap reggel hozok újságot. És kávé is.

APA. Így nehéz lesz elengedni. Miért nem jó neked délután?

AJRA. Reggel szoktam hozni.

APA. Apránként a rutinba süllyedsz.

AJRA. Ne túlozz! Nem vagyok egy romantikus drámahős. Éppen most szakítok a rutinnal.

APA. Úgy, hogy minden ugyanúgy történik, mint eddig?

AJRA. Igen. Néhány apróságot leszámítva.

Ötödik jelenet

Szín: Kukasziget.

AJRA karba tett kézzel áll a kukák előtt. Türelmetlenül dobog a lábával. Az APA mögötte áll, egyenes háttal. Keze a lánya vállán pihen, miközben csalódottan csóválja a fejét. AJRA egy darabig várakozik, majd a zsebébe nyúl és előhúz egy doboz cigarettát. Az APA kiveszi a kezéből. Rövid hadakozás után AJRA visszaszerzi és kivesz belőle egy szálat. Szájába veszi, gyújtóért matat, mire megtalálja, az APA kiveszi a szájából a cigit. Magasra tartja. AJRA ugrál érte, épp nem éri el, végül csak megszerzi. Rágyújtana, majd az előbbi játék megismétlődik az öngyújtóval is. Végül AJRA győzedelmeskedik és rágyújt. Ekkor megjelenik DETRE egy kis zacskó szeméttel.

AJRA. Szia.

DETRE. Nahát, helló! Megint lehoztad a szemetet?

AJRA. Már reggel.

DETRE. És azóta itt állsz?

AJRA. Dehogya is. Visszajöttem.

DETRE. Miért?

AJRA. Tudtam, hogy...

Az APA elengedi AJRA vállát.

Itt leszel.

DETRE. Ah, basszus!

AJRA. Mi az?

DETRE. Figyu, nem kell ebből olyan nagy ügyet csinálni.

AJRA. Pedig azért vagyok itt.

DETRE. Most, izé... *(a zsebeit tapogatja.)* Most nem hoztam magammal, de amint hazaérek...

AJRA. Miről beszélsz?

Az APA odalép DETRE mellé és kiforgatja a fiú zsebeit. Öngyújtót, használt- és használatra vágyó zsebkendőt, pénztárcát, telefont, aprópénzt dobál szanaszét onnan, amíg a fiatalok beszélgetnek.

DETRE. Hát a fényképről. Amint hazamegyek, kitörlöm. Jó? Ne aggódj...

AJRA. Detre...

DETRE. Ne, ne! Komolyan. Nem sérülnek a személyiségi jogaid, nem fogja látni senki, olyan lesz, mintha sosem találkoztunk volna, ígérem!

AJRA. Pont ezt szeretném elkerülni.

DETRE. Micsoda?

AJRA. Többet nem jövök ide.

DETRE. No waste?

AJRA. Tessék?

DETRE. Leállsz a szemettermeléssel?

AJRA. Nem. Csak képletesen mondtam. Igazából még jövök ide, de nem tudom mikor.

DETRE. Összezavarsz. Mit szeretnél?

AJRA. Abbahagyni.

DETRE. Micsodát?

AJRA. Mindent. *(ledobja a csikket, rátapos.)* Amit csak tudok.

Az APA felszedi a csikket és DETRE zsebébe rakja.

DETRE. Homályosan beszélsz.

AJRA. Tánc után szoktam ide lejönni. És abbahagyom.

DETRE. Értem.

AJRA. Viszont... Szeretnék más dolgokat elkezdni.

DETRE. Hazudtam, nem értelek.

AJRA. Detre. Találkozni szeretnék veled és lehetőleg nem a kukáknál.

DETRE. Akkor... cseréljünk telefonszámot?

Az APA felszedi a földről DETRE telefonját, AJRA-ét pedig kiveszi a lány zsebéből. Két kezében tartja a két telefont, közben a szemét forgatja. A fiatalok így pötyögnek rajtuk.

AJRA. Köszönöm. Este írok. Szia. *(elindul.)*

DETRE. Szia.

AJRA. Ja! Még valami. Most ne felejtsd el.

DETRE. Mit?

AJRA. A szemetet. Múltkor én dobtam ki.

Hatodik jelenet

Szín: Otthon.

AJRA. Apa... Ébren vagy?

APA. Ébren, kincsem.

AJRA. Hoztam kávé.

Csend.

Odaadom, jó? *(résnyire nyitja az ajtót, leteszi a kávé és visszazárja.)* Egészségedre.

APA. Ezt nagyon nem szeretem.

AJRA. Kevés tejjel, két cukorral. Mi kéne még bele?

APA. Cián.

Csend.

Ha nem tudnám, hogy bármikor öngyilkos lehetek, már rég kinyírtam volna magam.

Csend.

Ez Cioran. Na, ne vegyél már mindent ilyen komolyan!

AJRA. Sajnálom.

APA. Ne sajnáld.

AJRA. Csak mindig így iszod és nem értem, hogy most mi a baj veled.

APA. Nem a kávéval van baj.

AJRA. Akkor?

APA. Nem érdekes. Tegnap újság nem volt?

AJRA. Tudod, hogy azért vagyok, hogy segítsek rajtad. Kérlek, ne titkolózz!

APA. Belefáradtam.

AJRA. Szerinted én nem unom?

Csend.

Ne haragudj. Nagyon szívesen segíték neked. Bármikor, bármiben. Én... Ne haragudj, csak kicsúszott.

APA. Nem akarom, hogy segíts. Szerinted ez így normális?

AJRA. Miért kéne normálisnak lennie? Miért kell bárminek normálisnak lennie? Minden helyzetet el lehet fogadni, ha...

APA. Nem szeretem, hogy úgy beszélsz velem, mintha a beteged lennék.

Csend.

AJRA. Ma nem leszek itthon.

APA. Kicsim, te sem érzed jól magad ebben, igaz?

AJRA. Este jövök. Ne várj meg ébren, kérlek.
APA. Vigyázz magadra.

Csend.

AJRA. Szeretlek. Szia.

MÁSODIK ÜTEM

Első jelenet

Szín: AJRA szobája.

AJRA az ágyában alszik, mélyen és nyugodtan. Az ágy lábánál ül az APA, a redőnyön keresztül már elég fény szűrődik be ahhoz, hogy újságot olvasson. AJRA forgolódni kezd, rémálmok gyöttrik, az APA felpillant az újságból. Felsóhajt, az órájára néz, összehajtogatja a lapot és leteszi az éjjeliszekrényre. Lassan föláll, tekintete egy pillanatra sem téved el az óra számlapjáról. Óvatos léptekkel közel oson AJRA-hoz, a fejéhez hajol, szomorúan sóhajt. Kereken hét órakor dobogni kezd, feldönt dolgokat a polcon, etc. Óriási zajt csap. AJRA felriad, öltözködni kezd, beágyaz és az őt már-már szerelmesen bámuló APA-ra ügyet sem vetve felkapja az újságot és kimegy a szobából. Az APA követi.

Második jelenet

Szín: Otthon.

AJRA a zárt ajtón kopog.

AJRA. Apa... Ébren vagy?

APA. Ébren. Hoztad, amit kértem?

AJRA. A mai újság meg egy duplakávé. Kevés tejjel, két cukorral.

APA. Örülök, hogy figyelsz rám.

AJRA. Ez a legkevesebb.

APA. Nem, ez nekem tényleg nagyon fontos. Meg szeretnék ölelni.

AJRA. Köszönöm.

APA. Vedd úgy, hogy megöleltelek. Milyen érzés?

AJRA. Jó. Köszönöm.

APA. Hiányzol. Bárcsak úgy lehetne, mint régen. Emlékszel milyen jó volt?

AJRA. Én most is nagyon szeretlek, apa.

APA. Mindig hordtalak táncolni. Nagyon jó volt nézni. És utána mindig megöleltél. Emlékszel?

AJRA. Emlékszem.

APA. Ha az ember annyira egyedül van, mint én, csak az emlékekbe kapaszkodhat. De öregszem. Szar a memóriám. Emlékszel, hogy anyukád mindig rám szólt, ha azt mondtam, hogy szar?

AJRA. Emlékszem.

APA. Te meg mondtad, hogy semmi gond és megöleltél. Körbe fontál a vékony karjaiddal, én fölemeltelek és neveltünk. És én mindig beleszagoltam a hajadba. És nagyon szerettem, hogy az én lányom vagy. Nagyon szerettem, hogy van egy lányom: hogy a puha bőröd, a samponos hajad, a gyengécske szorításod hozzám tartozik. Imádtam, hogy húsvér ember vagy és nem csak egy emlék, mint most. Kár ezért, ugye?

AJRA. Kár.

APA. Kicsim, kérhetek még valamit?

AJRA. Az a helyzet, hogy már voltam boltban és...

APA. Nem, nem kell a boltból semmi.

Csend.

Segítesz nekem emlékezni?

AJRA. Hogyan?

APA. Simogasd meg a karodat.

AJRA. Miért?

APA. Simogasd meg. Milyen a bőröd?

AJRA. *(megsimogatja a karját.)* Érdes.

APA. Nem baj. Túrj a hajadba. Milyen a hajad?

AJRA. *(a hajába túr.)* Kicsit zsíros. Nem volt időm haját mosni. De most kéne, mert...

APA. Milyen az illata?

AJRA. Apa, sietnem kéne, mert...

APA. Milyen az illata?

AJRA. *(az orrához emel egy tincset.)* Nincsen illata.

APA. Köszönöm.

Csend.

AJRA. Apa, ma...

APA. Sajnálom, hogy így telik az idő. Ideadnád, kérlek, a kávé és az újságot?

AJRA résnyire nyitja az ajtót. Lerakja előbb az újságot, majd a kávé. Visszacsukja.

AJRA. Apa. Áthívtam valakit.

APA. Kicsodát?

AJRA. Egy fiút.

APA. Vörösbegyeket fotóztak a kukáknál.

AJRA. Egész nap itt lesz.

APA. Újra teret nyer magának a természet. Nem hiszek az újságnak.

AJRA. Kérlek.

APA. Miért nem tudják elfogadni az emberek, hogy a saját életükért csak és kizárólag ők felelősek? Nem kéne picsogni, hogy pusztul a világ, amikor mindenhova építkezünk.

AJRA. Apa... Légy szíves.

APA. Rendben.

Harmadik jelenet

Szín: Otthon.

AJRA a földön térdel, szemeteszsákokat próbál minél kisebbre összegyűrni. DETRE két szemeteszsákkal sétál be hozzá.

DETRE. Egy ideje már nem voltál lent, basszus.

AJRA. Sajnálom. Nem úgy jött ki a lépés mostanában.

DETRE. Pedig több időd van.

Az APA besétál, zsebre van vágva a keze, fenyegetően méregeti DETRE-t.

AJRA. Mihez képest? *(sóhajt.)* Már megint kezdted? Csak vigyük le a szemetet.

DETRE. Nem kezdek semmit.

AJRA. Kérlek.

DETRE. Jó.

AJRA. Inkább segíts.

DETRE letérdel AJRA mellé, együtt gyömöszölik a zsákokat. Az APA a már egészen kicsire sűrített szemetet elemeli előlük és újra széthúzogatja. Ha a fiatalok Sziszfusz, ő a hegy.

DETRE. Ez tényleg rengeteg.

Gyömöszölik a zsákokat.

Mintha soha nem akarna elfogyni.

Lelkesedésük nem lankad.

Mikor vitted le utoljára?

AJRA. Kábé... *(elszégyelli magát.)* Egy ideje már nem. De figyelek rá, tényleg. Csak mostanában valahogy... Nem ment.

DETRE. Pedig nem voltál valami elfoglalt.

AJRA. Muszáj ezt csinálni?

DETRE. És neked?

Az APA szétrúgja a szemeteszsákokat, amik szanaszét repülnek a szobában.

AJRA. Ezt már megbeszéltük.

DETRE. Csak elmondtam, hogy zavar és azt mondtad, hogy csinálsz valamit.

AJRA. Tudod, hogy ez nem megy olyan egyszerűen. Mindent megteszek, amit tudok, de ehhez nekem idő kell.

DETRE. Még mennyi? A türelem nem úgy működik, hogy...

AJRA. Ne kezd el!

DETRE. Mintha a falnak beszélnek. Nem is hallod, amit mondok.

AJRA. Én értelek. Tényleg értelek, de te azt értsd meg, könyörgöm, hogy nem érzed, amit én. Ez nem fog egy-két hónap alatt megtörténni. Lehet, hogy évek kellene, amikor én értem, de te folyton a türelemről beszélsz és...

DETRE. Nem a türelemről beszélek.

AJRA. Akkor miről?

DETRE. Arról, hogyha szar van, akkor megpróbáljuk kihúzni magunkat belőle. *(elkezdi összeszedni a zsákokat és AJRA lába elé szórja őket.)* Ha benne vagy egy helyzetben, onnantól benne vagy. Meg kell oldanod, ahogy tudod. Különben a fenének mentél bele?

AJRA. Nem értesz.

DETRE. Persze, én sohasem értelek! *(lefekszik a szemétre.)* Az elmúlt két hónapban többször hallottam, mint akármikor.

AJRA. És ez csak az én hibám?

DETRE. Igen.

AJRA feláll és az APA-nak dől, aki átöleli és simogatja a haját.

Mivel te mondod.

AJRA nem válaszol.

Na, szívem! Ne legyél már ilyen.

AJRA. Milyen?

DETRE. Ne vegyél mindent ennyire komolyan.

AJRA. Nem tudom nem komolyan venni.

DETRE. Ajra!

AJRA. Nem, Detre. Kérlek.

DETRE feláll és közeledne AJRA-hoz, de az APA elhúzza előle.

DETRE. Csak viccelődtem.

AJRA. De tényleg zavar, hogy nem vagyok veled többet?

DETRE. Zavar. De ez nem jelent semmit. Semmi sem jelent semmit, tudod jól, minden elviselhető és minden összefüggéseken kívül létezik és...

AJRA. Már megint zavarosan beszélsz.

DETRE. Igen, bocsánat.

Csend. AJRA élvezzi az APA szorítását. Láthatóan megnyugszik tőle.

Csak annyit szeretnék mondani, hogy két hónapja kábé, mikor megtiltottad, hogy lefotózzalak...

AJRA. Nem azt tiltottam meg.

DETRE. Igen, bocsánat... Szóval mikor megtiltottad, hogy felhasználjam a képet, akkor is benne voltam egy szituációban. Egy elég nehéz szituban, nem?

AJRA. Nem tudom.

Az APA felemeli AJRA-t és úgy ringatja, mint egy kisbabát.

DETRE. De... De én nem adtam fel. Nem kézenfekvő megoldásokhoz nyúltam, hogy úgy alakuljon a helyzet, ahogy nekem jónak tűnt, érted, megszarolhattalak volna vagy akármi, de nem tettem, hanem kerestem inkább egy másik képet... És végül beküldtem azt a döglött vörösbeget. Menő a dekadencia. Érted. De ahhoz kellettél te, hogy rá is jöjjenek, kellett, hogy nemet mondj és gondolkozzak, hogy hogyan jöhetek ki ebből a lehető legjobban.

AJRA. Hova akarsz kilyukadni? *(az APA úgy tartja, hogy elérje a szemeteszákokat. egyet felemel és DETRE kezébe nyomja.)*

DETRE. *(ügyetlenül fogja meg a zsákot, mire érkezik is a következő.)* Hogy most itt vagyok fotós végzettséggel...

AJRA. És?

DETRE. És hogy nem érdemes semmit feladni. *(egy harmadik zsákot is kap.)*

AJRA. És?

DETRE. *(AJRA a negyedik zsákot nyomja a kezébe, már nehezen egyensúlyoz.)* Hogy nem lehet csak úgy...

AJRA. Csak úgy?

DETRE. *(ötödik zsákot is kap.)* Kitáncikálni helyzetekből!

DETRE nem bír egyensúlyozni, elejti a zsákokat és maga is elesik. AJRA szomorúan simul az APA-hoz. Zene szólal meg, egy darabig nem történik semmi, majd az APA lassúzni kezd lányával.

AJRA. Van, amikor sok.

APA. Tudom.

AJRA. De valamiért mégis szükségem van rá.

APA. Tudom.

AJRA. Vannak dolgok, amik kényelmesek.

APA. Tudom.

Egyre szabadabban mozognak. DETRE mozdulatlanul fekszik.

AJRA. Az ébredés is ilyen. Mindig úgy riadok fel, mint mikor részegen hazaestél hajnalban és annyit botladoztál, hogy összetört minden.

APA. Tudom.

AJRA. Meg a tej a kávéban. Én azt szeretem, ha a kávé erős. De te mindig tejjel kérted, mióta eszemet tudom, mindig tejjel.

AJRA egyre szélesebb mozdulatokkal táncol.

APA. Tudom.

AJRA. És emlékeztet és én emlékszem és szeretek emlékezni. Csúnyát fogok mondani, ne haragudj, de a nosztalgia egy bűdös kurva.

APA. Tudom.

AJRA. Mindenhol ott van. Hajmosás közben mintha nem is a saját kezem simogatna. Mintha lenne egy idegen kéz, ami a hajamhoz nyúl, ami masszírozza a fejbőrömet. Az érzés egy új kezet szül.

APA. Tudom.

AJRA. Van ennek a kéznek gazdája? Vagy soha nem volt? Kár keresnem vagy ragaszkodnom hozzá? És miért félek az igazi simogatástól, amiben tényleg elakadnak az ujjak, ha kócos a hajam?

AJRA elszabadul. Teljesen szabadon táncol, az egész szobát kitölti mozgásával. Az APA ragyogó szemmel nézi, de végül leül DETRE mellé. AJRA táncol és mintha sosem akarná abbahagyni. Mozgása azonban egyre esetlenebb, kapkod a levegőért, végül hasra esik az APA-val szemben, aki megsimogatja az arcát.

APA. Nem tudom.

HARMADIK ÜTEM

Első jelenet

Szín: Otthon.

AJRA a zárt ajtón kopog. Kezében kávé.

AJRA. Hoztam kávé.

APA. Köszönöm.

Ajra kinyitja az ajtót és lerakja a kávé. Visszazárja.

Újság?

AJRA. Nincs.

APA. Nem volt a boltban?

AJRA. De, volt.

APA. Nem vittél elég pénzt?

AJRA. Még több is volt nálam.

APA. Akkor miért nem hoztál újságot?

AJRA. Mondtam, hogy változtatok néhány dolgon.

APA. Vele sem találkozol többet?

AJRA. Rengeteget gondolkoztam mostanában és az sokat tud ártani.

APA. Tisztában vagyok vele, ezért kéne az újság. Hogy máshol lehessenek.

AJRA. Miért, most hol vagy?

APA. Sehol.

AJRA. A sehol az a pokol.

APA. Kávé előtt nem szeretek filozofálgatni.

AJRA. Ja, csak olvastam valahol, hogy a „SE-OL” héberül poklot jelent. Vagy valami ilyesmit. De nem ezt akartam mondani, hanem hogy végre megértettem néhány dolgot, ami eddig nagyon idegen volt. Ez elképesztő, nem? *(táncikál.)*

APA. Micsoda?

AJRA. Minden ott van a szemünk előtt folyamatosan. Aztán egyszer megértjük és hirtelen az egész világ másmilyen lesz.

APA. Ez a nagy felfedezés?

AJRA. Ne legyél cinikus!

APA. Miért?

AJRA. Nem tudom.

Csend. AJRA megbotlik a saját lábában tánc közben, de azonnal fel is egyenesedik.

Ezt tanultam tőled.

APA. Tessék?

AJRA. Nem kell rosszul éreznem magamat azért, mert néha nem tudok mást mondani, csak azt, hogy *nem tudom*. Mert ez nem változtat semmin. Minden tökéletesen a helyén van úgy,

ahogy van, még ha a fejemben nem is állt össze a puzzle. A kép már létezik, a sablon is megvan, ami mentén ki kell rakni. A darabokat összeillesztgetni meg csak... játék. Azt hiszem.

APA. Ezt gondolod?

AJRA. Nem tudom. Látod, hogy milyen könnyen megy? (*vidáman pörög.*) Nem tudom, nem tudom, nem tudom, nem tudom, nem tudom!

APA. Hagyd abba! Idegesít.

AJRA. Bocsánat. Végre felszabadultam.

APA. Mert nem a puzzle-t kellett kiraknod, hanem a srácot!

AJRA. (*hosszasan, ízelve a szavakat.*) Neeeeem tuuuudooooom.

APA. Nem volt rád valami jó hatással. Mondjuk, amíg vele rohangáltál, legalább mindig hoztál újságot.

AJRA. Nem kell mindenhol összefüggéseket keresni.

APA. Egy vénembernek már nem dívik többre újság nélkül.

AJRA. Szeretnéd, ha holnaptól megint hoznék? Nem, azt nem lehet. Megfogadtam, hogy változtatok néhány dolgon.

APA. És az pont az én olvasási szokásaimat kell, hogy érintse.

AJRA. Nem feltétlenül. Csak így volt kényelmes. Nem jó, ha okosabb nálad az, akit szeretsz. A naprakészség is fölényt jelent. Egy ideje azt a játékot játszottuk, hogy te mindenről tudsz, csak éppen kávé főzni nem. Meguntam a megszokott szerepeket, változást akarok.

APA. Dehogyan tudtam mindent.

AJRA. Folyamatosan a kukaszigetről meg a vörösbegyekről beszéltél.

APA. Ennyi a világ? Pár színes szemetes meg néhány bűdös madár?

AJRA. Lehet ennyi is.

APA. Én többet akartam tudni. De maradtak a madarak, amik felcsipegetik a szemetet.

AJRA. Akkor játszunk!

APA. Mire gondolsz?

AJRA. Kérdezz valamit és én megmondom, hogy mi az.

APA. Simogasd meg a hajadat.

AJRA. Ezt már csináltuk.

APA. Kérlek.

AJRA. De hiszen tudod...

APA. Kérlek!

AJRA. (*megsimogatja a haját.*) Megint ráférne egy hajmosás, a bőröm amúgy tök puha és nem, még mindig nem illatozom.

APA. Az előbb csak blöfföltél.

AJRA. Mikor?

APA. Nem tudsz semmit a nemtudásról.

AJRA. Nem úgy volt, hogy kávé előtt nem filozofálgatunk?

APA. Belekortyoltam, mert hallom, hogy úgyse bírod ki. De akkor oldjuk meg ezt a problémát rendesen.

AJRA. Nincsen semmilyen probléma.

APA. Rájöttél, hogy nem tudsz semmit.

AJRA bólogat.

Ugye tudod, hogy nem látom, ha bólogatsz?

AJRA. Tudom.

APA. De ezenkívül nem tudsz semmit, jól értem?

AJRA. Nem. Azért néhány dologgal képbem vagyok. Csak úgy összességét tekintve kevés az, amit látok. A világhoz mérten.

APA. És mások szerinted többet tudnak, mint te?

AJRA. Nem tudom. *(abbahagyja a mocorgást.)* Nem tudom... Nem tudom, de értem. Hülye voltam. Basszus, nagyon hülye voltam. Köszí szépen. Este jövök! *(rohamléptekben megy el, mint akinek nincs maradása.)*

APA. Várj, Ajra!

Második jelenet

Szín: Egy erdő túraösvénytől félreeső része.

AJRA egy alacsony fán ül, DETRE pedig a fa törzsének dőlve a földön. A lány játékosan lóbálja a lábát, amit a fiú simogat.

AJRA. Lassan haza kéne menni.

DETRE. Miért?

AJRA. Már hideg van esténként.

DETRE. Még nincs is este.

AJRA. Fogalmam sincs, hogy mennyi az idő.

Csend.

Csak úgy repül. Milyen vicces lenne, ha ránk sötétedett volna és közben újra nappal lett, csak nem tűnt fel, mert... Izé. Nem tudom miről beszélek.

DETRE. Ezért nem kell mindig beszélni.

AJRA. Nekem mondd?

DETRE. Ne legyél gonosz!

AJRA. Bocsánat. Csak tapasztaltam már, hogy a szavak mennyire semmilyenek. Elég sokszor. De ezt biztos mondtam már.

DETRE. Elég sokszor. De azt még soha, hogy miért.

AJRA. Lenne valami visszás abban, ha megpróbálnám szavakkal kifejezni, hogy mennyire lehetetlen szavakkal kifejezni bármit is.

DETRE. Azért nem bármit.

AJRA. Várj... Inkább... Elmagyarázom.

AJRA felpattan a fáról, DETRE kíváncsian figyeli. Közben az APA besétál, a kezéből madarat formáz és odaröpteti, ahol eddig a lánya ült.

DETRE. Na, meg is érkezett a váltás.

AJRA. Tessék?

DETRE. Az a madár ellopta a helyedet.

AJRA. Jé, tényleg. Hess, tolvaj! Hess!

A madár mozdulatlan.

DETRE. Milyen nyugodt. Biztosan érdekli a műsor.

AJRA. Milyen műsor?

DETRE. Éppen el szeretted volna magyarázni azt, hogy...

AJRA. Ja, igen, tényleg. Bocsánat.

DETRE. Ma nagyon nem vagy itt.

AJRA. Nem vagyok sehol. Biztosan az erdő. Na de! *(nyújt a lábára.)* Ha mondok valamit, a szándék erősebb, mint a hatás. Vagy valami ilyesmi. Látod, nem is tudom normálisan

elmondani. Viszont, ha csinállok valamit... Várj, mindjárt találok valami egyszerű példát. *(keresgél a földön és felemel egy botot.)* Itt van egy bot. Látod?

DETRE. Látom.

AJRA. Koncentrálj a botra! *(maga elé emeli, jelentőségteljesen.)* Eltörött!

Csend.

Eltörött?

DETRE. Nem.

AJRA. Viszont, ha csöndben maradok és egyszerűen azt mondom, hogy... *(ledobja a botot a földre és egy kecses mozdulattal rátapos, azután ebben a pózban marad.)* Eltörött?

DETRE. El. Mit akarsz ezzel mondani?

AJRA. Passz. A mozgás az anyanyelvem, vagy valami ilyesmi.

DETRE. A beszéd meg felesleges.

AJRA. Nem mindig. Inkább olyan, mintha egy idegen nyelvre fordítanál valamit.

DETRE. *(feláll.)* Világos. Néha kifejezőbb, ha... *(átöleli AJRA-t, fejét kezével finoman a mellkasára hajtja és a haját simogatja.)*

AJRA. Pontosan.

DETRE. Olyan jó illata van a hajadnak.

A madár AJRA lábfejeére repül, amit a boton tart.

AJRA. Ezt nézd!

DETRE. *(elengedi a lányt.)* Ne mozdulj! *(előveszi a fényképezőgépét és lefotózza.)* Kardélre lett hányva.

AJRA. Mire gondol a művészúr?

DETRE. A táncosoknak kardlábuk van a sok lehetetlen póztól, nem?

AJRA. Most azt mondd, hogy csúnya a lábam?

DETRE. Félrement a fordítás, bocsánat.

AJRA. Talán megbocsátok. Eszembe jutott valami.

A madár felrepül, köröz a fiatalok körül.

Kiskoromban nagyon féltem, hogy csúnya lesz a lábam, ha táncos leszek. Szép akartam lenni és valamiért undorodtam attól a szótól, hogy kardláb. Az tényleg olyan, mintha felnyársalhatná ezt a kismadarat, meg különben is, akkor elveszti az ember a saját mozgását. Beledöföd a lábfejed a padlóba és állsz, mint a cövek. Az nem üzen semmit. Nagyon sokat sírtam emiatt, mert én táncos akartam lenni, de közben szép. Az ördöglakatot végül apa szedte szét. Egyszer letérdelt elém, megfogta a kezemet, mélyen a szemembe nézett...

A madár eltűnik, miközben AJRA beszél. Az APA a lány elé térdel, megfogja a kezét és mélyen a szemébe néz.

És azt mondta, hogy ne féljek, csak nézzem kicsit máshonnan a dolgokat. Egy gyereknek magyarázhatsz persze, neki nincsen máshonnan. Neki csak a saját nézőpontja van meg a sehol. De apa kitartó volt, fogalmam sincs, hogy hogyan lehet annyi hisztit elviselni... Feldobta, hogy...

APA. Mi lenne, ha nem kardlábna hívnánk, hanem balettlábnak, kincsem?

AJRA. Megkérdeztem, hogy mi a különbség.

APA. A kardláb csúnya, a balettláb szép. A kardláb nem lemondás, csak nyomorúság. A balettláb áldozat.

AJRA. Visszakérdeztem, hogy mégis mi az az áldozat.

APA. Valamit valamiért. Nem lehet minden a miénk, de ha pontosan tudjuk, hogy miről mondtunk le és minek javára, akkor nem fog úgy fájni.

AJRA. Egy szavát sem értettem. Megkérdeztem, hogy ez mit jelent.

APA. Csak akkor lehetsz szép, ha megtanulsz lemondani dolgokról.

AJRA. Megijedtem és elbögtem magam. Nem akartam elveszíteni semmit. Alig tudtam valamit, de azt sejtettem, hogy hiányt szenvedni fájdalmas dolog. Magához ölelt és beleszagolt a hajamba, ahogyan szokott.

APA. *(magához öleli és beleszagol a hajába.)* Kicsim, ami egyszer a tiéd volt, azt már nem veheti el senki. De nyitni kell az új felé.

Az APA elengedi AJRA-t. Hosszasan egymás szemébe néznek, AJRA a nyakába borul, küzd a könnyeivel. Az APA végül elengedi a lányt, finoman megsimogatja a kezét és elsétál. DETRE odalép érzékenyült szerelméhez és átöleli.

AJRA. Ami egyszer a tiéd volt, azt már nem veheti el senki. De nyitni kell az új felé. Nyitni kell... nyitni.

Egy darabig ölelkeznek, AJRA megnyugszik.

DETRE. Valamikor elmehetnénk madárlesre.

Harmadik jelenet

Szín: Otthon.

AJRA a zárt ajtó előtt áll.

AJRA. Apa... Apa...

Csend. Kis hezitálás után erőt vesz magán és bekopog.

Apa, ébren vagy?

APA. Miért ne lennék ébren, kislányom?

AJRA. Bocsánat.

APA. Semmiség. Mit szeretnél?

AJRA. Semmit.

APA. Akkor minek kopogtál?

AJRA. Nem is tudom. Tényleg, fogalmam sincs. Néha teljesen hülyének érzem magam és fogalmam sincs, hogy mit miért csinállok. Csak jön egy érzés, amit követek. Nem akartam hozzád bekopogni, de elindult az öklöm, én meg követtem egész testtel és mire felfogtam, hogy mit művelek, már bekopogtam és megszólítottalak. Nincs különösebb okom. Nem akarok semmit.

APA. Azt szeretnéd, hogy az öklöddel beszélgessek?

AJRA. Tessék?

APA. Azt mondtad, hogy az öklöd hozta meg a döntést, te csak követted. Akkor az öklöddel szeretnék beszélni, biztosan tudja, hogy mit szeretne. Hagyd itt nekem.

AJRA. És én addig mit csinállok?

APA. Menj el. Én majd jót társalgok veled. Bár az attól is függ, hogy a csuklód is szeretne-e valamit mondani, esetleg az ujjbegyeid készültek-e valami különszámmal, vagy csak az öklödnek vannak szándékai velem. Mindegy.

AJRA. Nem értelek.

APA. Azt mondtad, hogy te semmit nem akarsz tőlem. Akkor menj el, ne zavarjuk egymást.

AJRA. Hova menjek?

APA. Az már nem az én dolgom. Biztos van, akinek hiányzol.

AJRA. Nem tudom, hogy van-e.

APA. Szerintem van.

AJRA. Miből gondolod?

APA. Reggel megmostad a hajadat.

AJRA. Hogy jön ez ide?

APA. Eszembe jutott, hogy milyen volt mikor még én mostam neked.

AJRA. Azt nem anya csinálta?

APA. Egy idő után nem. Nem bírta elviselni, hogy utálsz fürdeni és akárhányszor hallottad, hogy vizet engedünk a kádba, dühös lettél. De te voltál a kedvenc kis hazudozóm. Megbeszéltük, hogy nekünk nagyon fontos, hogy megfürödj. Nem akartál csalódást okozni, ezért onnantól kezdve egy negédes vigyort ragasztottál az arcodra, ha hallottad, hogy csobog a víz. És tudod mi árult el? Az öklöd. Az már akkor sokat beszélt. A mi kis balerinánk apró

kacsója hirtelen öklöbe szorult. Tudtuk, hogy valami nem tetszik. Azóta nem beszéltem az öklöddel és végre, mondani szeretne valamit.

AJRA. Mit akarhat tőled?

APA. Fogalmam sincs. Talán mérges, amiért reggel haját kellett mosnia. Nem lehet akkora öröm szétkenni a sampont valakinek a fején.

AJRA. És te?

APA. Én már nagyon rég nem mostam haját. Nem is lát senki.

AJRA. Nem úgy értettem. Te mit mondanál neki?

APA. Kifaggatnám néhány dolgról. Nagyon sok minden hiányzik.

AJRA. Mire gondolsz?

APA. Nagyon hülye álmaim vannak. De hülyeségekkel nem akarlak fárasztani. Van jobb dolgod.

AJRA. Azt az időt nem sajnálom, amit rád fordítok.

APA. Múltkor fűvet nyírtam a telken.

AJRA. Évek óta nem jártam ott.

APA. A telket eladtuk, amikor iskolát váltottál, nem emlékszel? Álmomban nyírtam a fűvet. És nagyon jó érzés volt megmarkolni a fűnyírót. Élveztem, hogy szoríthatom. Felszabadult voltam, végre azt éreztem, hogy élek. Aztán leszart egy madár. A vállamat. És én belenyúltam. Még ez is hiányzott. Nehéz elhinni, de jó volt megérinteni, jó volt, hogy végre valami bűdöset is érzek, nem csak az utcaszagot kintről meg ezeket a gerberákat idebent.

AJRA. Kicserélhetem őket, ha gondolod.

APA. Nem múlik rajta semmi. Ami idebent van, előbb vagy utóbb, de megszokom. De nem erről akartam beszélni. Szóval elfojtva az örömet, bosszankodva szétkentem a madárszart a vállamon, anyád meg kinevetett. Ezért nem kérek tőled semmit.

AJRA. Szerintem egyáltalán nem nevetséges.

APA. Szerintem sem. Csak az van, hogy egy fűnyírót, egy marék illatos frissen nyírt fűvet, de talán még egy adag madárszart is tudsz hozni, ha szépen megkérlek. De anyád nevetését...

AJRA. Sajnálom.

APA. Ne sajnáld. Amikor felébredtem ma délután, egészen az álom hatása alatt voltam. Rá akartam gyújtani. Persze mikor felültem feltűnt, hogy... mindegy. Szóval rá akartam gyújtani és hirtelen cigiszag csapta meg az orromat. Aztán eszembe jutott egy délután, amikor anyáddal abból a whiskeyből ittunk, amit még az esküvőnkre kaptunk talán a... nem is emlékszem hogy hívták, nem is számít, látod? Szóval jól beittunk anyáddal, ez van, mi sem voltunk szentek, sajnálom. Aztán felriadtunk, mivelhogy előadásod volt este. Nem volt semmi időnk, de öltözés helyett én még megszokásból gyorsan rágyújtottam egy cigire. Odaértünk egyébként és megkönnyeztük, olyan szép volt. Imádtam nézni, ahogy táncolsz. Azt a szabadságot éreztem olyankor rajtad, mint amit én éreztem, mikor álmomban a frissen nyírt fű illatában szétkentem a vállamon a madárszart. Ne értsd félre. Bocsánat, megint elkalandoztam. Szóval eszembe jutott ez a délután, ahogyan felültem itt a cigiszagban. És hirtelen, egészen finoman, mintha úgy lüktettek volna a falak, hogy egészen azt hittem, hogy pár szobával odébb táncolsz. És láttalak a szemem előtt, ahogy pörögsz, sasszézol, pukedlizek... Kezdek megőrülni, édesem.

AJRA. Apa... Én nagyon sajnálom, hogy...

APA. Ne sajnáld. A saját emlékeim készülnek átharapni a torkomat. Csak a múltban létezem és képtelen vagyok elfogadni, hogy minden pillanat ide vezetett, hogy ez a semmi legyen

belőlem, ami igazából... mindegy. Kislányom, csak annyit tegyél meg a kedvemért, hogy sose leszel olyan szájalmas, mint én.

AJRA. Nem merem megígéni.

APA. Nem rakétatudomány. Csak meséljen a bőröd kérdezés nélkül is másokéről.

Negyedik jelenet

Szín: Otthon, a fürdőszobában.

AJRA haját mos a csapnál. DETRE mellette áll és a fényképeit nézegeti a gépe kijelzőjén. Az APA samponot nyom lányára hajára, szétkeni. Megnyitja a csapot és elkezd simogatni AJRA haját a vízzel. Mozdulatai egyre esetlenebbek, végül kiejti kezéből a samponos flakont. DETRE erre felfigyel és odalép a lányhoz, elkezd ő is belemasszírozni a samponot a lány fejbőrébe. Az APA keze egyre kisebb felületet simogat, végül teljesen elemeli. Egy darabig boldog, de valahogy mégis fájdalmas csalódottsággal nézi, hogy DETRE mennyivel ügyesebb nála. Aztán kimegy a fürdőszobából.

NEGYEDIK ÜTEM

Első jelenet

Szín: AJRA szobája.

AJRA az ágyában alszik, álma mély, de nem nyugodt. Az ágy lábánál ül az APA, türelmetlenül moccanog, egyre csak az óráját bámulja. AJRA forgolódni kezd, megint rémálmok gyöttrik, az APA sóhajjal nyugtázza. Az órájára néz, finoman kopog az éjjeliszekrényen. Lassan föláll, tekintete egy pillanatra sem téved el az óra számlapjáról. Óvatos léptekkel közel oson AJRA-hoz, a fejéhez hajol, szomorúan sóhajt. Megszagolja a lánya haját, szereti ezt az illatot. Az óra mutatója lassan a hetesre ér, az APA kihúzza magát, rákészül a mozdulatra, hogy zajt csapjon, hogy felborítsa a látszólag beállt hamis rendszert, de még mielőtt bármit is elmozdíthatna a helyéről, kitarul az ajtó. DETRE lép be rajta, kezében két bögre kávé. A kintről beszűrődő fény megtölti a kínosan szűk teret.

DETRE. Jó reggelt, Ajra!

AJRA. (álmosan.) Jó reggelt. Mennyi az idő?

DETRE. Hét óra lesz mindjárt.

AJRA. Köszí.

DETRE. Hoztam kávé.

AJRA felül, DETRE pedig lehuppan mellé az ágyra, az APA kitarítja mindkét tenyerét pohártartónak.

AJRA. Ez újfajta?

DETRE. Aha, akciós volt. Amúgy drágább, mint a másik, de most ugyanannyiba került.

AJRA. Sose mertem kipróbálni. Finom.

DETRE. Sokkal elviselhetőbb a reggel, ha van benne egy kis változatosság.

AJRA. Nem tudom. Az egyik is kávé meg a másik is.

Az APA megmozdítja a kezét, a kávé DETRE-re borul.

AJRA. Basszus, ne haragudj!

DETRE. Legalább nem forró.

AJRA. Hozok valamit, feltörlöm. (felpattan és kimegy.)

Az APA leül az ágyra.

DETRE. (leveszi a kávé pólóját.) Hagyjad, úgyis zuhanyozni készültem. Nem jössz? (kimegy.)

AJRA. (kintről.) Most nekem is jólesne.

Az APA a plafont bámulja. Elfekszik az ágyon, mintha éppen ravataloznák.

Második jelenet

Szín: Otthon.

AJRA a zárt ajtó előtt áll. Kopogna, de nem mer.

APA. Te vagy az, kislányom?

AJRA. Én. Ki lenne más?

APA. Detre.

AJRA. Még mosogat.

APA. Ilyenkor?

AJRA. Igen, kávéztunk meg megreggeliztünk.

APA. És én?

AJRA. Mi van veled?

APA. Ezt kérdezem.

AJRA. Nem kapsz több kávé. Változtatnunk kell néhány dolgon.

APA. Lenne mit mondanom, de nincsen kedvem.

AJRA. Hagyjalak békén?

APA. Nem is számít, hogy mondok-e valamit. Nem is számít, hogy gondolok-e valamit, hogy szeretnék-e valamit, hogy hogy szeretnék valamit, hogy...

AJRA. Ezt már mind megbeszéltük.

APA. Sajnálom, ha nem tudok újat mondani. Úgy látom, hogy neked már az kell. Mit akarsz egyáltalán? Se újság, se kávé.

AJRA. Nem tudom. Gondoltam szólok, hogy ma nem leszek itthon. Elmegyünk madarakat nézni az erdőbe.

APA. Mint régen?

AJRA. Nem, mint most. Csak így tudunk.

APA. Emlékszel mikor együtt jártunk vörösbecyeket etetni?

AJRA. Egyre kevésbé. Ne haragudj.

APA. Nem számít, hogy haragszom-e.

AJRA. Későn jövök. Szia.

APA. Várj! Azt vedd észre ma, még a kedvemért, hogy a madarakat nem viszik kórházba. Szabadok, de ha egyszer eltörik a lábuk, vége.

AJRA. Szia.

Harmadik jelenet

Szín: Egy erdő túraösvénytől félreeső része.

AJRA és DETRE egy alacsony fán ülnek egymás mellett, a lány feje a fiú vállán pihen. Mosolyognak, jól érzik magukat. DETRE egy távcsövet tart a szeme elé. Az APA a fa törzsénél guggol.

DETRE. Ha jól látom, szépítgeti a fészket.

AJRA. Nem most építi?

DETRE. Nem, vannak már benne kicsik. Csak a csőrük látszik, nagyon édesek. Éhesnek tűnnek. Vagy csak gyerekek és locsognak.

AJRA. Locsogni gyerekes?

DETRE. Aha. Ezt tőled tudom. Áá! Megjött az anyuka. Kicsit csapzott, biztosan nehéz napja volt. És akkor még a kicsikkel is foglalkozni kell. Ebédidő van.

AJRA. Ezt hadd nézzem!

Az APA nem néz rájuk, de kinyújtja a kezét és elveszi DETRE-től a távcsövet. A lánya szeme elé tartja.

AJRA. Hol vannak?

DETRE. Aközött a két ág között, ami úgy néz ki, mintha valaki spárgázna.

AJRA. Nem találom.

DETRE. Ott már elég csupasz a fa, kicsit feljebb.

AJRA. Várj. Szerintem valamit elállítottam. Vagy szürke az egész világ.

DETRE. A fészekben ülünk egy tojásban.

AJRA. Az vicces lenne. Bár utálnék kikelni. Az nem lehet túl jó érzés. Vagy az a legjobb? Basszus, nem látok semmit.

DETRE. Mutasd.

DETRE elveszi az APA kezéből a távcsövet, valamit igazgat rajta. Az APA karba tett kézzel veti hátát a fának. Füttyörészik. Közben a fiú a lány szeme elé tartja a távcsövet.

Most próbáld meg.

AJRA. Vaa, de szép. Most látok! Merre van az az ág?

DETRE. Kicsit balra.

AJRA. Ez sasszé.

DETRE. Tessék?

AJRA. Nem spárgáznak azok a lábak, hanem sasszéznak.

DETRE. Nem értek hozzá. Csak locsogok.

AJRA. Uh, tényleg, mi van ezzel a locsogással?

DETRE. Mármint?

AJRA. Előbb azt mondtad, hogy tőlem tudod, hogy gyerekes. Mikor mondtam ilyet?

DETRE. Nem ezt mondtad, de ez a lényeg. Vagy hát én így értettem. Fel nőni annyi, mint szavak nélkül is érteni a dolgokat, azt hiszem.

Az APA lassan feláll és elsétál.

Ezek a madarak tudnak valamit, amit mi nem.

AJRA. Romantikus dolog ennyi mindent belelátni a természetbe.

DETRE. Lehet, de igaz.

AJRA. Valamit valamiért. Nem sértik fel a csőrüket szavakkal, de hová mennek, ha eltörik a lábuk?

DETRE. Most mit csinálnak?

AJRA. Az apuka szépítgeti a fészket, még mindig. A fiókák esznek. Az anyuka eteti őket és közben folyik a vér a szárnya alól.

Negyedik jelenet

Szín: Egy erdő túraösvénytől félreeső része, éjszaka.

AJRA és DETRE a fa tövénél fekszik a fűben, a lány fejét most a fiú mellkasára hajtja.

AJRA. Mászkál rajtam egy bogár.

DETRE. Pöccintsd le.

AJRA. Hadd mászkáljon.

DETRE. Féltékeny leszek.

AJRA. Lassan haza kéne menni. Csúnyán ránk sötétedett.

DETRE. Miért sietsz mindig ennyire?

AJRA. Nem tudom. Igazából nem sűrget senki. Maradjunk még, igazad van. Tök szépek most a felhők. Mintha be lenne mögöttük kapcsolva egy kislámpa.

DETRE. Az olyan, mint egy ló.

AJRA. Látom! Tényleg. Nézd, ott meg egy oroszlán.

DETRE. Nyitva van a szája?

AJRA. Hova nézel? Oldalról.

DETRE. Igen, oldalról. És nyitva van a szája.

AJRA. Lehet. Annyira nem néztem meg. Az meg egy...

DETRE. Egy kardvirág, fejjel lefelé.

AJRA. Nekem nem ez jutott eszembe.

DETRE. Hanem?

AJRA. Egy balettláb, folyamatos mozgásban. Szépen viszi előre a szél.

DETRE. Vajon hova?

AJRA. Sehova. Egy pár perc és nem lesz sehol.

DETRE. Tudtad, hogy a SE-OL héberül poklot jelent?

AJRA. Igen. Ott egy gomba!

DETRE. Az meg egy rinocérosz, csak olyan az alsó fele, mint egy sellőnek.

AJRA. De jó szemed van!

DETRE. Fotós vagyok, vagy mifene.

AJRA. Nézd, az egy kávéscsésze. Még gőzölög is.

DETRE. Vajon milyen fajta kávé?

AJRA. Arabica.

DETRE. Miből gondolod?

AJRA. A gőz alakjából. *(elneveti magát.)* Egyébként nem. Csak apának az volt a kedvence.

CODA

Első jelenet

Szín: Otthon.

AJRA a zárt ajtó előtt áll. Határozottan bekopog.

AJRA. Apa... Ébren vagy?

APA. Ébren, kincsem.

AJRA. Mióta?

APA. Elég régóta. Attól félek, hogyha elalszom, akkor olyan leszek, mint a telek. Gazos és csak a fejem fáj, ha ránézek.

AJRA. Ez már nem a te problémád. Eladtuk a telket.

APA. És azt sem tudod, hogy ki vette meg.

AJRA. Semmi közöm hozzá.

APA. Végül is nem te táncikáltál ott a fűben anyaszült meztelenül négy évesen. Nem a te lábadból szedegettem vödörszám a kullancsokat. Igazad van, semmi közöd hozzá.

AJRA. Nem, tényleg semmi. Szerintem már egyetlen fűszál sincs ott, amihez valaha hozzáértem volna. Nem csak másé lett, de más is. És ez így van jól, azt hiszem.

APA. Azt hiszed! De nem tudsz semmit.

AJRA. Nem. Tényleg nem.

APA. Nem hiányzik néha?

AJRA. Azt nem mondtam. Hiányzik a telek, ami akkor volt. De hol érdekel engem az, hogy most gazos?

APA. Nem fáj, hogy így bánnak azzal, ami fontos volt valamikor?

AJRA. Nem. Ha lenyírnák a fűvet sem lennék újra négy éves. Pedig az nagyon jó lenne. Nem lenne más dolgom, csak egésznap fecsegni büntudat nélkül. Csak szemlélődni a világban és arról beszélni, amit látok.

APA. Most is ezt csinálod.

AJRA. Nem. Tele vagyok büntudattal, mert a nosztalgia, apa, még mindig egy bűdös kurva. Tönkreteszi a dolgokat, mindent összemocskol. Ha hozzáérek a kávéscsészéhez, ragad a nosztalgia barna gennyétől és nem tudom lemosni róla. Ha haját mosok, megtelik a mosdókagyló ezzel a gusztustalansággal. A nosztalgia addig nem nyugszik, amíg egy második felszín nem húz mindenre, ami körülöttem van. És nem lehet lekaparni. Tegnap felhőket néztünk és az egyik úgy nézett ki, mint egy kávéscsésze. Még gőzölgött is. Kapásból rávágtam, hogy arabica. Tudod miért? Mert te vagy a második felszín. Nem tudom annak látni a dolgokat, amik most, olyannak, amilyenek tényleg, mert leragadtam valamikor évekkkel ezelőtt és minden csak kapaszkodó ahhoz, ami elmúlt. Próbálok lekaparni ezt a barna ragacsot, mindkét kezem mocskos és nem megy, egyszerűen nem megy. Elfáradtam. A rutin kényelmes menekülő volt, pont illett a derekamra. De le kellett dobnom, mert inkább belefulladás ebbe a barna gennybe, amit a nosztalgia ragaszt mindenre, de legalább meglátom, hogy van alatta valami, hogy a dolgok tudnak újat mondani és nem csak az lehet fontos, ami régi, minthogy a felszínén úszkáljak és elhiggyem, hogy ez a valóság. *(megfogja a kilincset.)* Nem akarok többet ennél az ajtónál állni, csak mert nem tudom elfogadni, hogy az utolsó alkalom tényleg az utolsó volt.

Ami elkezdődik, az véget is ér. Világos, nem? Erre neked kellett volna megtanítanod. Ne haragudj magadra, te megtettél mindent, csak én voltam túl éretlen és arra vártam, hogy elmeséled milyen elengedni valakit. Milyen mikor tényleg vége van. Nem gondoltam, hogy ezt úgy mondod el, hogy egyszer csak elhallgatsz, és többet nem szólsz hozzám. Most már elfogadom. Többet én sem szólok hozzád. Nem kereslek, de hiányozni fogsz. Megtanultam.

Kinyitja az ajtót. A szoba hidegéből az évek alatt odahordott kávéscsészék a lányra borulnak. Lehetetlen módokon vannak egymáshoz ragadva, főleg a cukor és a mindent belepõ poshadt kávé tartja õket össze. Az újságok fecninként, szétszakadozva kapaszkodnak a csészékbe. AJRA szinte teljesen elveszik a szemétkben. Sajnos ennyire undorító, mikor valaki rájön, hogy nem hazudhat tovább magának.

Második jelenet

Szín: Kukasziget. Színes szelektív kukák.

AJRA egy nagy zsák szeméttel érkezik, ütemesen lépked, mozgása szabad, vidáman táncol. Az egyetlen visszatartó erő DETRE, aki fogja a lány kezét.

AJRA. *(dúdol.)* And when you'll leave me, I know you'll greave me.

AJRA egyre jobban belemozog a saját maga alá dúdolt dallamba, végül elejti a szemeteszsákot, egyenesen DETRE lába elé.

AJRA. Francba!

DETRE. Jaj, te. Segítek, gyere.

Összeszedik a szemetet. Közben összenevetnek és puszit adnak egymás szájára. Végül kidobják, aminek ez a sorsa és elsétálnak.

VÉGE